

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθῆναις, 4 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 10

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρούλα θὰ ξεχνοῦσε βέβαια καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν καταγωγή της καὶ οὔτε θὰ ἦταν ποτὲ σὲ θέση νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του.

Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ἔχνος τοῦ ἐγκλήματός του. Ἡ λαίδη Ἐρλινγκτον μπόρουσε νὰ φροντίσῃ ὅσο ᾔθελε, δὲ θάδρισκε τίποτα. Ἡ κόρη της σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν χαμένη, μάλιστα τόσο χαμένη, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν τὸν ρωτοῦσαν, δὲ θὰ μπόρουσε νὰ τὴ βρεῖ.

— Καλύτερα νὰ μὴν ξέρω οὗτ' ἐγὼ, συλλογίστηκε χαμογελώντας μοχθηρά. Μποροῦσα κάποτε νὰ τὴ σπλαχνισθῶ...

Αὐτὲς τὲς σκέψεις ἔκανε, ὅταν ἡ Νταίτση σάλεψε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ευπνοῦσε καὶ κουνούσε ὅλο τὸ σωματάκι της, πολεμώντας νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτὸ μανδύα πού τὴν ἐπνιγε.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν ᾔθελε νὰ μάθουν οἱ σύντροφοί του τὸ σκοπὸ τῆς ἐκστρατείας του. Μπήκε στὴν καμπίνα πού τοῦ εἶχαν φυλάξει, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, ἔβαλε τὸ κοριτοάκι στὴν κοκέτα καὶ τοῦδγαλε τὸ φέμωτρο, πού τοῦ στενοχωροῦσε τὴν ἀναπνοή.

Ἡ καίμενη ἡ μικρὴ ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὴ δύσπνοιά της καὶ τὸ κεφαλάκι της ἔπεσε χωρὶς δυνάμεις ἀπάνω στὸ προσκέφαλο. Δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσῃ.

— Ἀσχημα ἔκαμα πού δὲν τῆς ἔδωσα ναρκωτικὸ, σκέφθηκε ὁ κακοῦργος. Αὐτὰ τὰ παιδάκια, ἔτσι νὰ τὰ φουσήσεις, πέφτουν χάμω! Νὰ το τώρα ἔγινε κατακίτρινο. Ἐ-λα, Νταίτση, καλὸ κορίτσι! Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ!

Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι κι' ἔσταξε μερι-

κὲς σταγόνες στὸ ποτήρι. Ἡ μικρὴ ἦ-ταν μισοκοιμισμένη ἀκόμη καὶ ζαλι-σμένη. Ἦπιε αὐτὸ πού της ἔδιναν, χω-ρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβει.

Τὸ ἀποτέλεσμα φάνηκε ἀμέσως. Ὑ-στερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, κοιμόταν πάλι, ἀλλὰ τώρα ἤσυχα καὶ κανονικά, καὶ τὸ προσωπάκι της ἔγινε πάλι ἡρεμο καὶ ὠραῖο. Οἱ χρυσὲς μπούκλες της τὸ μισόκρυβαν καὶ εἶχε τὸ στοματάκι της μισανοιχτὸ καὶ τὸ σῶμα της ξαπλωμέ-νο μὲ τὴ γεμάτη ἐμπιστοσύνη ἐγκατά-λειψη πού ἔχουν ὅλα τὰ παιδάκια, ὅ-ταν κοιμούνται.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε σκεπτικὸς τὸ

μικρὸ του θῦμα καὶ—ποῖός νὰ τὸ πύ-στευε—κάποια συγκίνηση αἰσθάνθηκε μέσα στὴ γεμάτη μίσος ψυχὴ του, μπροστὰ στὸ τόσο ἀδύνατο αὐτὸ πλα-σματάκι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ᾔθελα νὰ κάμω κα-κὸ στὸ παιδί, μουρμούρισε, σὰ ν' ἀπο-κρινόταν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κατηγορία. Ἡ τύχη τῶδαλε νὰ βρεθεῖ στὸ δρόμο μου... Καὶ πῶς τῆς μοιάζει!

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη τοῦφερε πάλι ὅλη τὴν κακία του καὶ, σὰ νὰ μάλλωνε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ μιὰ στιγ-μὴ ἀδυναμίας, βγήκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀνέ-δθηκε πάλι στὸ κατάστρωμα.

Τὸ πλοῖο εἶχε ἀνάψει τώρα τὰ φῶτα του καὶ ταξίδευε μ' εὐνοϊκὸ ἄνεμο, σὰν ἕνα καλὸ κι' ὠραῖο κα-ραβάκι, πού ἔκανε μιὰ χαρὰ τῇ δουλειά του. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔ-φταναν στὶς ἐκβολὰς τοῦ Τάμεση καὶ τὸ πλοῖο μπήκε μέσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ πλεούμενα, πού ἄλλα ἀνεβαίνουν κι' ἄλλα κατεβαίνουν στὸ ποτάμι ἀδιάκοπα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οἱ σι-λουέτες τῶν μνημείων τοῦ Λον-δίνου, σμίγοντας μὲ τὰ ἄπειρα κα-τάρτια τῶν καραβιῶν, ἔπερναν φαν-ταστικὴ κι' ὠραία ὄψη.

Μὰ ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν πρόσεξε τίποτα τριγύρω του, ἀλλὰ βγήκε βιαστικὸς στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδί-νου, κρατώντας τὸ παιδί στὴν ἀγ-καλιά του, καὶ προχώρησε πλάι στὸν ποταμό.

Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φτωχικὴ συνοι-κία γεμάτη ἀκάθαρτα χαμόσπιτα, κουρελοντυμένες γυναῖκες καὶ ξυ-πόλυτα παιδιά. Κι' οἱ ἐργάτες πού πηγαينوέρχονται φαίνονται σὰν σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια μὲ τὴ βρωμερὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ.

Ποῦ καὶ ποῦ, τὰ φωτισμένα πα-ράθυρα μιᾶς λαϊκῆς ταβέρνας φώ-τιζαν τὸ σκοτάδι. Ἡ ἀσχημὴ ὄψη τους δὲν φόβιζε καθόλου τὸ σὲρ

Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε τὸ ἔργο του μὲ ἀγρία χαρὰ.
(Σελ. 74, στ. β'.)

Ρόναλντ. Αυτός ήξερε δλο τὸ Λονδίνο καὶ σὲ κάθε συνοικία του εἶχε, ἂν ὀχι φίλους, τουλάχιστο πρόθυμες γνωριμιές.

Γι' αὐτὸ διεθυμύθη ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν ταβέρνα «Οἱ Τρεῖς Κοῦκοι», ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ τίς ἄλλες, γιατί εἶχε κόκκινους μπερντέδες καὶ μιὰ ἐπιγραφὴ ὅπου ἦταν ζωγραφισμένα τρία σχήματα, παραμορφωμένα ἀπὸ τίς βροχές καὶ τὴν πολυκαιρία.

Μερικοὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἔπιναν ἐκεῖ μέσα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βγάζουν τὸ ψωμί τους κἀνοντας κάθε λογῆς δουλειὰ στὰ λιμάνια: πότε ξεφορτώνουν τὰ καράβια, πότε τραβοῦν κατὰ κῆμα τὰ σχοινιά, πότε ψαρεύουν μέσα σὲ παλιὲς χαλασμένες ψαρόδαρες. Ἐπὶ νῆαν χωρὶς νὰ κουδεντιάσουν, καὶ μάλιστα οὐτε σήκωσαν τὸ κεφάλι νὰ ἰδοῦν τὸ νέο πελάτη ποὺ μπῆκε.

Ἄν κι' ὁ σὲρ Ρόναλντ πάντα εἶχε ἀπάνω του κατὰ τ' ἀρχοντικό, ὥστόσο τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε τὴν ἡμέρ' αὐτὴ δὲν τράβηξαν τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τῶν «Τριῶν Κοῦκων». Γιατὶ καὶ τὸ ἀπλό κοστούμι του ἦταν σχισμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, καὶ ὁ μανδύας του ἦταν μισοδρεγμένος ἀπὸ θάλασσα, κι' οἱ μπόττες του βουτηγμένες στὴ λάσπη.

Μὲ τὸν ἀέρα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὰ κατὰτόπια, ἔσπρωξε μιὰ μικρότερη πόρτα καὶ μπῆκε στὸ παραμάγαζο, ποὺ προοριζόταν γιὰ ἔσους πελάτες ἡθελαν νὰ μιλήσουν ἰδιαίτερα καὶ μυστικά. Ὑστερὰ φώναξε τὸν ταβερνιάρη:

— Δὲ θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσει κανένας, εἶπε ρίχνοντας ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θάρθει ἕνας ναύτης νὰ ζητήσῃ τὸν καπετάν Ἐνρικ. Νὰ μοῦ τὸν φέρεις ἐδῶ.

— Τί θὰ πάρεῖ ἡ Ἀφεντιά σας; ρώτησε ὁ περιποιητικὸς ταβερνιάρης.

— Μιὰ μπουτίλλια πόρτο.

Ἐφῆρε μόνος του τὴ μπουτίλλια κι' ὕστερὰ ἔφυγε, κλείνοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

Δὲ θ' ἀργήσει, μωρμουρίζε ὁ σὲρ Ρόναλντ, βλέποντας τίς πρῶτες ἀχτίδες τῆς χαρραγῆς νὰ λάμπουν στὸ παράθυρο.

Ἐάπλωσε τὴ μικρὴ Ντιλίζη σ' ἕνα σεντούκι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ παραμάγαζο, καὶ τῆς ἔρριξε ἀπὸ πάνω τὸ μανδύα του.

Σὲ κάμποσες ὥρες ποὺ θὰ ξυπνήσει, συλλογίστηκε, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρεῖ ποῦ θὰ βρῆσκαται!

Κοιμήσε τὸ κεφάλι του, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ κρυφὴ σκέψη του, γάμισ' ἕνα πατήρι κρασί καὶ τὸ κατέθεσε μορροῦφι.

— Μὰ πρέπει νὰ τελειώσω μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

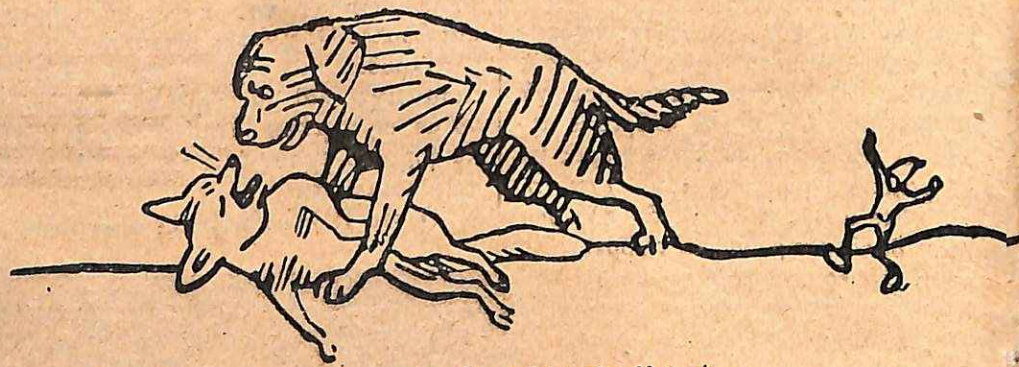
ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ ἡ λίμνη γέμισε μὲ περισσότερο νερὸ ἀπ' ὅσο μποροῦσε νὰ χωρέσῃ, καὶ τὸ ποτάμι ποὺ ἔδινε ἀπ' τὴ λίμνη πρὸς τὴ θάλασσα, ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ κατεβάσῃ δλο τὸ νερὸ. καὶ καθὼς οἱ χεῖμαρροι ἔχουν διαρκῶς μέσ' στὴ λίμνη καινούριο νερὸ δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ξεχειλίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἀνέβαινε πολὺ σιγά, σὰ νὰ λυπότανε νὰ βλάψῃ τίς ὥριμες ὀχθές τῆς, ἀλλ' ἔπειδὴ τὸ ἔδαφος σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν πολὺ χαμηλὸ κι' ἐπίπεδο, σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ χώρα εἶχε πλημμυρίσει.

Οἱ χωριάτες μάζευαν βιαστικὰ τὰ πράγματά τους καὶ τἀνέβαζαν στὰ ἐπάνω πατώματα τῶν σπιτιῶν. Οἱ ψαράδες τραβοῦσαν γρήγορα τὰ δίχτυα τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὰ προφθάσῃ τὸ

Τὸ μαντρόσκυλο πιάνει τὴν ἀλεπού.

νερὸ. Ὅποιοι βρισκόνταν στὸ δρόμο, βιάζονταν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους προτοῦ νὰ τὸ σκεπάζῃ τὸ νερὸ. Οἱ ἀγελάδες μούγγριζαν στοὺς σταβλοὺς τους, κι' οἱ σκύλοι μυρίζονταν ἀνήσυχτοι τὸν ἀέρα.

Οἱ ἀγριόχηνες μὲ τὸν Νίλς πετοῦσαν ἐρευνητικὰ, γιατί ἔβλεπαν ὅτι τὸ νερὸ ἀπλωνόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ κατέβουν νὰ κερνιάσουν. Στὸ τέλ' οἱ βρήκαν σὲ μιὰ μεριά ποὺ τὴν εἶχε σκεπάζει ἐντελῶς ἡ λίμνη καὶ δὲν ἦταν πιά φόβος νάνεθ' ἐπισκεπτόμενο τὸ νερὸ, ἕνα νησάκι σκεπασμένο μὲ βούρλα, κι' ἐκεῖ κατέβηκαν.

Στὸ νησάκι αὐτὸ εἶχαν καταρῦγει ὅλοι οἱ κύκνοι, οἱ πάπιες καὶ οἱ χήνες ποὺ φύλιαζαν γύρω στὴ λίμνη, κι' οἱ ἀγριόχηνες μόλις βρῆκαν μιὰ θεσούλα γιὰ νὰ κερνιάσουν. Ἄμα κατέβηκαν, ἔχουν τὸ κεφάλι κἀτω ἀπ' τὴ φτερούγα τους κι' ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἔμεινε δὲν μποροῦσε νὰ ποκοιμηθῇ ἀπὸ τὴ μεγάλη πείνα ποὺ ἐννοίωθε.

— Θὰ πάω νὰ κοιτάξω ἂν θὰ βρῶ πούθενά τίποτε γιὰ νὰ φάω, εἶπε.

Γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ πλάσμα τὰ πρῶτα τὰ σῶσαν ἀπὸ τὴν πλῆμυρα. Τώρα σὰ τὸν Νίλς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρῶνται ἐνα μέσο συγκοινωνίας. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ, πήδησε πάνω σὲ μιὰ σελίαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους· ἀρκέσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσα τοὺς καὶ νὰ περπατῇ μαζί μὲ πιατάγισμα μέσ' στὸ νερὸ. Στάθηκα ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνα θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά τῆς· ἔπειτα ἔμεινε ἀντίκρυ σὲ μιὰν ἀλεπού ποὺ γλυστοῦσε μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Μόλις ἔμεινε εἶχε φθάσει, ἄκουσε ἐνα πιατάγισμα μέσ' στὸ νερὸ. Στάθηκα ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνα θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά τῆς· ἔπειτα ἔμεινε ἀντίκρυ σὲ μιὰν ἀλεπού ποὺ γλυστοῦσε μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Σήκω, σήκω, φύγε! φώναξε Νίλς καὶ χτύπησε τὸ νερὸ μὲ τὸ βδί του.

Ὁ κύκνος σηκώθηκε, ἀλλὰ ὀχι τὸς γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσῃ ἡ ἀλεπού νὰ τὸν ἀρπάξῃ, ἂν ἤθελε.

— Τί θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος δίπλα μου; Ἐρχεται τόσο κοντὰ μας, σὰν θέλε νὰ μᾶς δαγκάσῃ.

— Ὁ ἄλλος στάθηκε καὶ κοιτάξε γύρω. — Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ. Εἰς, παλίσκυλο, φώναξε· κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιά στὴν ἀλεπού ποὺ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ἡ ἀλεπού κρατοῦσε σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ τρέχει ἀπὸ πίσω τους.

Σὲ λίγο οἱ χωριάτες ἔφθασαν στὰ πύργια καὶ μπῆκαν κι' οἱ δυὸ μέσα σ' αὐτὰ. Ὁ Νίλς εἶχε σκοπὸ νὰ ὠθῇ κι' αὐτοὺς μαζί τους μέσα· ἀλλὰ ἔφτασε σὲ κατώφλι, εἶδε ἕνα μεγάλο κι' ὠραῖο μαλλιαρὸ μαντρόσκυλο νὰ πετιέται ὀρμητικὰ ἀπ' τὸ πύργιο καὶ νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀνέντη του πηδώντας καὶ γαυγίζοντας ἀκούσιμα. Τότε ἔλλαξε ὁ Νίλς τοὺς ποδοπούς του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ πύργιο.

— Ἄκουσε, κύρ-σκύλο, εἶπε σιγὰ μὲ τὸν ὅλον μου. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ περάσω ἀπὸψε μιὰν ἀλεπού;

Ὁ μαντρόσκυλος δὲν ἔδωκε καὶ τότε καλὰ καὶ εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὸ ἔσσιμο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιάσω ἐγὼ ἀλεπού; εἶπε ἀγριεμένος. Ποῖς εἶσαι σὺ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μὲ κοροιδεύεις; Νὰ τόλμῃς νὰ ἔρθῃς πιδὼ κοντὰ γιὰ νὰ μωρέσω νὰ σὲ πιάσω, καὶ τότε θὰ σοὶ δείξω ἐγὼ ποῖν περιγελάς.

— Ὁ, δὲν σὲ φοβοῦμαι καθόλου, εἶπε ὁ Νίλς, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν σκύλο. Ὅταν ὁ σκύλος τὸν εἶδε, τὰχασε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξιδεύει μὲ τίς ἀγριόχηνες, εἶπε ὁ Νίλς Χόλγκερσον. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα;

— Ναι, κατὶ μούλεγαν τὰ χελιδνοὶ περπατοῦσαν στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα παιδεύονταν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ σῶσαν ἀπὸ τὴν πλῆμυρα. Τώρα ποὺ γύριζαν στὰ σπίτια τους, ἦταν κατὰκοποι καὶ νυσταγμένοι καὶ δὲν σείχαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους· ἀρκέσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσα τοὺς καὶ νὰ περπατῇ μαζί μὲ πιατάγισμα μέσ' στὸ νερὸ. Στάθηκα ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνα θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά τῆς· ἔπειτα ἔμεινε ἀντίκρυ σὲ μιὰν ἀλεπού ποὺ γλυστοῦσε μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

να, ἀποκρίθηκε ὁ σκύλος. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κάνει μεγάλα πράγματα, μ' ὅλο ποὺ εἶσαι τόσο μικρούλης.

— Ναι, ὡς τώρα καλὰ τὰ κατάφερα, εἶπε ὁ Νίλς, ἀλλὰ ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς, θὰ χαθῶ δίχως ἄλλο. Μὲ κυνηγάει μιὰ ἀλεπού. Στέκεται κει στὴ γωνιά καὶ μὲ παραμονεύει.

— Ναι, βέβαια, τὴν μυρίζομαι κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ σκύλος. Θὰ τὴν πιάσω μὲ γρήγορα.

Ὁρμησε ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε ἡ ἀλυσίδα του καὶ γαύγισε κάμποση ὥρα.

— Δὲν πιστεύω τώρα πιά νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ, εἶπε.

— Μονάχα μὲ τὸ γαύγισμα δὲν φεύγει αὐτὴ, εἶπε ὁ Νίλς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Ὡς ποὺ νὰ τρέξουν ἡ θεὰ-Εὐλαλία κι' ἡ Μαριώ, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει. Κι' ὅταν μπῆκαν στὴν κἀμαρα, βρῆκαν τὸν κακόμοιρο τὸν Κοκὸ νὰ ξεψυχᾷ σχεδὸν πλακωμένος ἀπὸ τὸ «ξύλο» του.

Εὐτυχῶς, ἅμα τίς εἶδε ὁ σκύλος, φοβήθηκε καὶ πήδηξε ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἐκείνες τότε τὸ κλώτσησαν κι' ἐλευθέρωσαν τὸν παπαγάλο. Καὶ μὲ τίς πε-

τέτες ποὺ εἶχαν πάρει, ἔξακολούθησαν νὰ κυνηγοῦν καὶ νὰ διώχνουν τὸν σκύλο:

— Εἰς! Εἰς!... ὅξω!...

Πόρτα δὲν ἔβρισκε μπροστά του ὁ σκύλος γιὰ νὰ φύγῃ. Βοήκε μόνο ἕνα παράθυρο, κι' αὐτὸ κλειστό. Στὴν ἀπελπισία του τότε, ἔδωσε μιὰ μὲ τὴ μούρη, ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ πετάχτηκε στὸ δρόμο.

Ὅταν γύρισε ἡ χωριάτισσα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπόγο της, βρῆκε τὴν κυρία Εὐλαλία νὰ μετοῖς τίς ζηλιές.

— Ποῖς σὰς τάσπασε ὅλα αὐτά; ρώτησε ἐκκλητική. Σεισμός ἔγινε;

— Ὁχι, δὲν ἔγινε σεισμός. Ἐνα ζῶο μόνο μπῆκε στὸ σπίτι μας, παράξενο ζῶο, ξωτικό, καὶ τὰκανε θάλασσα.

— Ἀ! φώναξε ἡ χωριάτισσα ποὺ κατὰλαβε.

Κι' ἔτρεξε κει ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ κλουβὶ καὶ τὸ βοήκε ἄδειο.

— Αὐτὰ, εἶπε, δὲν σὰς τὰκανε ὁ σκύλος μου, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἀνοίξε τὸ κλουβὶ καὶ βγήκε. Ἐγὼ καλὰ τὸν εἶχα κλεισμένο καὶ σκεπασμένο.

Καὶ ποῖς ἄλλος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ κλουβὶ, ποῖς ἄλλος ἀπὸ τὴ Ρήνα καὶ τὴ Μαρίνα;

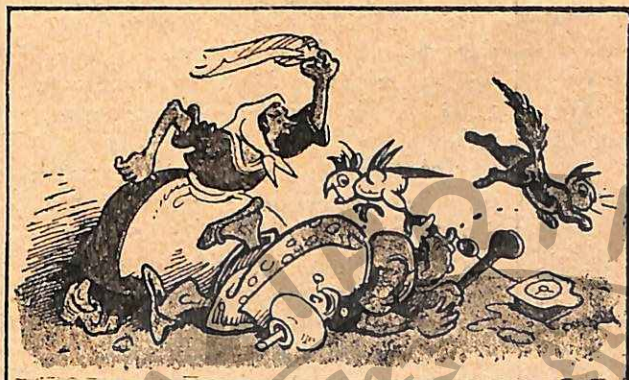
Τὸ ἀρνήθηκαν ὅμως γιὰ νὰ μὴ φάνε ξύλο.

— Ἐμεῖς; εἶπαν στὴ θεὰ τους· καλέ, τί λέτε; Οὔτε κλουβὶ εἶδαμε μεις, οὔτε σκύλο.

Μπά, τίς ψεύτρες!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΒΟΥΝ, σκάδουν, σκάδουν. — Πού; στα χωράφια; — Όχι, μέσα στην Αθήνα! — Καί γιατί; θά τήν κάμουν χωράφι; — Όχι, θά τήν κάμουν... πόλη! — Μά δέν είναι; — Έτσι φαίνεται. Δέν είναι ακόμα πόλη. Καί θέλουν νά τήν κάμουν, ή τουλάχιστο νά τήν αποτελειώσουν. — Ατέλειωτη λοιπόν; — Ναι, αφού τή φτιάχνουν ακόμα. — Καί πότε θά τελειώση; — Α, μή ρωτάτε! μία πόλη δέν τελειώνει ποτέ! — Πώς; δέν τελειώνει ποτέ μία πόλη; — Βεβαίως όχι! Μά δέν τό ξέρετε, δέν τό έχετε παρατηρήσει; Μιά πόλη φτιάχνεται αιωνίως καί δέν τελειώνει ποτέ. Πάρτε παράδειγμα αυτή τήν Αθήνα. Όλο τή σκάδουν. Πότε δώ, πότε κει, πότε στην παρακάτου γειτονιά. Έδω σκάδουν γιά νά θεμελιώσουν ένα σπίτι· εκεί σκάδουν γιά ν' ανοίξουν ή νά ισιώσουν ένα δρόμο· στην πρκακάτου γειτονιά σκάδουν γιά νά κάμουν υπονόμους. Παντού λάκκοι, τάφροι, χώματα, χαλάσματα, γιαπιά. Τά βλέπετε από τόν καιρό πού γεννηθήκατε. Καί θά τά βλέπετε, σάς δευαίνω, σ' ελη σας τή ζωή. Γιατί μία πόλη δέν τελειώνει ποτέ. Όλο γίνεται, ελο μεγαλώνει, ελο διορθώνεται, ελο στολίζεται.

Η αλήθεια είναι πώς, αυτόν τόν καιρό, τό κακό, — ή τό καλό, — στην Αθήνα παράγινε. Πρώτα είχαμε τις «εργασίες» της Ούλεν γιά νάρθη ως έδω-πάνω ή θάλασσα. Δέν έμεινε τότε δρόμος καί δρομάκος χωρίς νάναστατωθή. Τά ίδια ύστερα μέ τις «εργασίες» της Πάουελ γιά τόν ηλεκτροφωτισμό καί τήν ηλεκτροκίνηση. Καί τώρα έχουμε τόν υπόγειο σιδηρόδρομο καί τή μετατροπή της Όμονίας σέ κεντρικό υπόγειο Σταθμό. Τί αναστάτωση στην πλατεία καί στα περίχωρα! Καί πόσο θάπλωθη ή αναστάτωση αυτή, καί πόσο θά βαστάξη! Χωριστά τά σπίτια, τά παλάτια, πού χτίζονται σέ κάθε παλιό καί καινούργιο δρόμο. Καί χωριστά οι δρόμοι πού φτιάχνονται ή επιδιορθώνονται, — πλακοστρώματα, ασφαλτοστρώματα, πισσοστρώματα καί πάει-λέοντας. Έτσι, χωρίς υπερβολή, αδύνατο νά κάμη κανείς δέκα βήματα μέσα σ' αυτή τήν πόλη, χωρίς νά σκουντάψη σέ μία «εργασία», χωρίς νάναγκασθή νά πηδήση ή νά παρακάμψη ένα εμπόδιο, νά λοξοδρομήση, νά κατεβή από τό πεζοδρόμιο, νάνεβή από τό δρόμο, καί κάποτε νά οπισθοδρομήση...

Θά πητε: "Ε, ελ' αυτά είναι προ-

σωρινά. Πέντε, δέκα χρόνια, καί θά τελειώσουν. — Έ, λοιπόν όχι! δέν θά τελειώσουν ούτε σέ είκοσι, ούτε σέ πενήντα. Καί ξέρετε γιατί; Γιατί, καί νά τελειώσουν αυτά, θάρχίσουν άλλα. Θά είναι τά σπίτια πού πάλωσαν καί θά τά ρίχνουν γιά νά τά ξαναχτίσουν. Θά είναι οι καινούργιοι δρόμοι πού τούς έκαμαν πρόχειρα καί θα τούς σκάδουν, γιά νά τούς κάμουν κι' υπονόμους. Θά είναι οι καινούριες εγκαταστάσεις, ποιός ξέρει γιά ποιούς σιδηροδρόμους καί ποιά τράμ, — γίνονται, βλέπετε, κι' έφευρέσεις! — ή τά αιώνια διορθώματα τών παλιών πού χαλούν. Ακούτε πού σας λέω. Μιά πόλη δέν τελειώνει ποτέ. Είναι τό Ατελειωτο. Όπως, άπάνω-κάτω, δέν τελειώνει ποτέ κι' ένα σπίτι.

Γιατί κι' ένα σπίτι, όσο τελειωμένο κι' αν είναι, πάντα κάτι θά τοῦ λείπει, πού γίνεται ύστερα. Κι' ως νά γίνουν ελα, ελα, τό σπίτι αρχίζει νά παλιώνει, νά χαλά καί νά θέλη διορθωθαι. Χωριστά οι «προσθήκες» πού ενα δίπατο σπίτι τό κάνουν τρίπατο καί τετράπατο, — πόσα δέν βλέπουμε καθεμέρα, — ή εξαφανίζουν τόν κήπο του καί τόν κάνουν στοά μέ τζαμωτό τανόανι καί μέ μαγαζιά. Απ' αυτή τήν έποψη, ένα σπίτι είναι ή μικρογραφία μιας πόλης. Ό,τι γίνεται στο ένα, — καί γιά τόν ίδιο λόγο, — γίνεται καί στο άλλο. Καί τά δυό δέν τελειώνουν ποτέ.

Πρέπει τώρα νά πούμε πώς τό φαινόμενο δέν παρατηρείται παντού στον ίδιο βαθμό. Οι παλιές πόλεις είναι πάντα πιδ τελειωμένες, πιδ αποκρυσταλλωμένες νά πούμε έτσι. Εκεί, οι αναστατώσεις πού βλέπουμε κάθε μέρα έδω, είναι σπάνιες. Επίσης καί στις πόλεις πού δέν έχουν πιά ζωή καί κίνηση, πού είναι, νά πούμε έτσι, απονεκρωμένες. Έ, βέβαια, σ' αυτές ούτε καινούργια σπίτια χτίζονται, ούτε διορθώνονται τά παλιά, ούτε γίνονται καινούργιες εγκαταστάσεις. Όλα φθίνουν, μαθαίνονται, χαλούν, γρημίζονται. Μόλις καί μετά βίας σηκώνουν από μέρη-μέρη τά χαλάσματα, τά έρείπια. Κι' οι πόλεις αυτές μοιάζουν μέ τόν άνθρωπο πού γερνά, καί τά τελευταία χρόνια παραμελεί τόν έκαυτό του, κι' ούτε ρούχα κάνει, ούτε τά δόντια πού του πέφτουν βάζει, ούτε τά μαλλιά καί τά γένεια πού του μακραίνουν κόβει, καί κάποτε ούτε τά νύχια... Ζή όπως μπορεί, φυτοζωεί καλύτερα, καί περιμένει τό θάνατο...

Μά πεθαίνουν κι' οι πόλεις σάν τούς ανθρώπους; — Πώς όχι; Πεθαίνουν καί θάδονται μάλιστα! Γιατί τί άλλο είναι παρά νεκρός καί θαμμένος πόλεις αυτές πού ανακαλύπτει κάθε τόσο «ή σκαπάνη του αρχαιολόγου»;

Τό Έράκλειο καί ή Πομπηία πέθαναν ξαφνικά, στην άκμή τους, από μιάν έκρηξη ήφαιστείου. Άλλες όμως πεθαίνουν σιγά-σιγά. Μιά πυρκαϊά, ένας σεισμός, τις βρίσκει έτοιμοθάνατες καί τις τελειώνει. Δέν έχουν πιά τή δύναμη νά ξαναγίνουν, νά ξαναζήσουν. Η ζωή τους έχει τελειώσει. Καί μένουν έρείπια, πού τά πλακώνουν σιγά-σιγά καί τά θάδουν τά χώματα...

Η Αθήνα μας είναι γεμάτη νιάτα, γεμάτη ζωή. Η παλιά ξανάγινε καί ξαναγίνεται ολοένα. Καί δέν θά τελειώση ποτέ, γιατί καί ποτέ δέν θά πεθάνη. Είναι μία πόλη άθάνατη...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Οι οικογένειές των ένόμιζαν πώς κατ' πάσαν πιθανότητα τά παιδιά των είχαν καταποντισθεί μέ τό πλοιο. Κι' ιδού γιατί:

Ευθύς άμα μαθεύτηκε τήν ίδια νύχτα της 14 πρὸς τήν 15 Φεβρουαρίου, πώς τό Σλώγι έγεινε άφαντο από τό λιμάνι, τό δυστύχημα αναγγέλθηκε στον πλοίαρχο Γκάρνερ καί στις οικογένειες. Περιττό νά περιγράψουμε τήν κατάπληξη καί τή λύπη ελης της χώρας γι' αυτή τή συμφορά. Άλλ' αν τ' παλαμάρι είχε κοπεί ή λυθεί, δέν μπορούσαν άραγε νά προφθάσουν τό πλοιο, νά τό βρουν καί νά τό σώσουν, μέλο τό σφοδρό δυτικό άνεμο πού τό παρέσυρε;

Δέν είχαν ελη τή βεβαιότητα. Απεναντίας οι άμφιβολές ήταν μεγάλες. Όστόσο ο λιμενάρχης έξαπώστεψε άμέσως δυό μικρά άτμόπλοια νά ψάξουν έξω από τόν κόλπο σέ πολλών μιλίων έκταση. Όλη τή νύχτα έψαχναν. Άλλά τό πρωί γύρισαν άπρακτα. Κι' οι δυστυχημένες οικογένειες τών χαμένων παιδιών βυθίστηκαν στην απόγνωση.

Τό μόνο πού μόδεσαν νά βρουν καί νά φέρουν από τό Σλώγι τά δυό μικρά άτμόπλοια, ήταν τό κομμάτι εκείνο από τήν κορνίζα της πρύμης καί τόν άδακα μέ τήν έπιγραφή, πού είχε άποσπασθεί κατά τή νυχτερινή σύγκρουση μέ τό Περούδιανό «Κουίτο», πού, καθώς είπαμε, ούτε τήν κατάλαβε.

Στό κομμάτι αυτό φαινόταν δυό ή τρία γράμματα άπ' τή λέξη Σλώγι. Θεωρήθηκε λοιπόν βέβαιο πώς τό θαλαμηγό, πού είχε ναυλωθεί γιά τό ταξίδι τών μαθητών, τσακίστηκε από τά κύματα της άγριας θάλασσας καί βούλιαξε μέ τούς έπιβάτες, δέκα ή δωδεκα μίλλια μακριά από τή Νέα Ζηλανδία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πρώτη έρευνα στην άγνωστη νή.—

Πρώτο πρόγευμα.—Πρώτη νύχτα.

Η παραλία ήταν έρημη, όπως είχε πει ο Μπριάν όταν άνέδθηκε στο κατάρτι καί κοίταξε μέ τό τηλεσκόπιο. Μιάν ώρα τό πλοιο ήταν καθισμένο στην άμμουδιά, αλλά ψυχή δέν είχε φανεί. Ούτε σπίτι φαινόταν πουθενά, ούτε καλύβα, ούτε τρώγλη, ούτε ίχνος ανθρώπινου ποδιού στην άμμο, ούτε βάρκα, ούτε ψαρόδαρκα, ούτε καπνός.

Στήν αρχή, ο Μπριάν κι' ο Γόρδων σκέφθηκαν νά εισχωρήσουν στα πυκνά δέντρα, νά περάσουν μέσ' άπ' αυτά, νά φτάσουν στην απόκρημνη όχθη καί ν' άνεδοῦν άπάνω σ' αυτή.

Τελος πάντων πατούμε ξηρά! δέν είναι μικρό πράγμα! είπε ο Γόρδων. Άλλά ποιά είναι αυτή ή χώρα πού φαίνεται άκατοίκητη;

Τό χειρότερο θάνα αν τύχη καί δέν είναι ούτε κατοικήσιμη! άποκρίθηκε ο Μπριάν. Έχουμε τρόφιμα γιά λίγον καιρό. Τό μόνο πού μάς λείπει είναι μία τρύπα νά τρυπώσουμε, καί πρέπει νά βρούμε, τουλάχιστο γιά τά μικρά...

Ναι, καλά λές, είπε ο Γόρδων.

Ας κοιτάξουμε τώρα τά πιδ βιαστικά, έξακολούθησε ο Μπριάν, κι' έχουμε καιρό νά μάθουμε πού βρισκόμαστε. Κι' αν αυτή ή γή είναι ήπειρος, υπάρχει έλπίδα νά βρούμε κάπου βοήθεια. Αν όμως είναι νησί, καί μάλιστα νησί άκατοίκητο, έ, τότε πιά... ο Θεός νά μάς βοηθήση! Έλα, Γόρδων, πάμε στο δάσος.

Έτρεξαν κι' οι δυό στην είσοδο του δάσους, πού άπλωνόταν λοξά ανάμεσα στην κρημνώδη ακτή καί τή δεξιά όχθη του ποταμιού, ως τριακόσια βήματα από τήν έκβολή. Καί στο δάσος έπίσης δέν φαινόταν ανθρώπινο ίχνος, ούτε πέραςμα, ούτε μονοπάτι, ούτε άνοιγμα. Τίποτα, πουθενά. Κορμοί δέντρων, πού είχαν πέσει άπ' γεράματα, βρισκονταν έδω κι' εκεί, σ' ένα πυκνό χαλί από ξερά φύλλα, όπου ο Μπριάν κι' ο Γόρδων χώθηκαν ως τά γόνατα. Τά πουλιά όμως έφευγαν τρομαγμένα. Αυτό έσήμαινε πώς δέν έδλεπαν πρώτη φορά ανθρώπους κι' ήξεραν πώς έπρεπε νά φυλάγονται άπ' αυτούς. Όστε κι' αν ή παραλία αυτή ήταν άκατοίκητη, φαίνεται πώς θά τήν επισκέπτονταν κάπου-κάπου οι κάτοικοι καμιάς κοντινής χώρας.

Σέ δέκα λεπτά, τά δυό παιδιά πέ-

ρασαν τό δάσος, πού γινόταν πιδ πυκνό κοντά στη βραχώδη ακτή. Η άκτή αυτή ήταν κάθετη σάν τοίχος κι' είχε ύψος ως όγδόντα πόδια. Αν στην βάση της είχε καμιά τρύπα, καμιά σπηλιά, όπου τά παιδιά θά μπορούσαν νά τρυπώσουν, νά στεγασθούν, θά ήταν πολύ ευχάριστο. Αν μάλιστα ή σπηλιά θάταν κάπως προφυλαγμένη, — καί θάταν άρκετά, αν βρισκόταν πρὸς τό μέρος του δάσους, — οι μικροί ναυαγοί θά είχαν ένα καλό καταφύγιο, στις μεγάλες τρικυμίες τουλάχιστο, καί θά μέναν εκεί-μέσα ως νά κάμουν μιάν

«Τους βρήκαν νά μαζεῦουν κοχύλια...» (Σελ. 85, στ. γ'.)

άκριβέστερη έρευνα καί ν' αποφασίσουν νά ριψοκινδυνεύσουν εισχωρώντας στα ένδότερα.

Δυστυχώς, στην πλευρά αυτή, πρὸς τό δάσος, καμιά σπηλιά δέν υπήρχε. Άλλά ούτε μονοπάτι ανακάλυψαν τά παιδιά, ώστε νά μπορέσουν ν' άνεδοῦν στην ρίχη της.

Μισή σχεδόν ώρα περπάτησαν πάλι πρὸς νότο, πάντα πλάι στην βάση της απόκρημνης ακτής, κι' έφτασαν στην δεξιά όχθη του ποταμού πού άνέβαινε στριφογυριστά πρὸς τάντολικά. Άλλ' αν ή όχθη αυτή σκιαζόταν από ψηλά κι' ώραία δέντρα, ή άπέναντι ήταν γυμνή καί, σά συνέχεια, άπλωνόταν μέ άπέραντη πεδιάδα μονότονη, κίτρινωπή,

χωρίς χλόη καί χωρίς κανένα ύψωμα. Κρίμα νά μή μπορέσουν ν' άνεδοῦν στην κορυφή, άπ' όπου βέβαια θά παρατηρούσαν τή χώρα σέ πολλών μιλίων άκτίνα! Κι' άπρακτοι γύρισαν στο πλοιο. Εκεί βρήκαν τόν Δόνιφαν καί μερικούς άλλους νά τριγυρίζουν στους βράχους, καί τόν Γέγκινς, τόν Ίβερσον, τόν Δόλη καί τόν Κοστάρ νά μαζεῦουν κοχύλια καί νά διασκεδάζουν.

Ανακοίνωσαν στους μεγάλους τό άποτέλεσμα της έκδρομής. Κι' άποφασίσθηκε ως νά έρευνήσουν καλύτερα τή χώρα, νά μήν άφίσουν τό πλοιο, πού μπορούσε ακόμα νά τούς χρησιμεύη γιά προσωρινή κατοικία, αν καί βρισκόταν σέ άθλία κατάσταση, γιατί οι καμπίνες τουλάχιστο της πρύμης υπήρχαν κι' ήταν ίκανές νά προφυλάξουν τά παιδιά από τούς σφοδρούς άνέμους. Ευτυχώς κι' ή κουζίνα δέν είχε πάθει τίποτα, πρὸς μεγάλη χαρά τών μικρών... φαγάδων. Ούτε φόβος νά φύγη από κει τό πλοιο ήταν. Γιατί ή τρικυμία τό είχε ρίξει σ' ένα μέρος, όπου οι ύφαλοι θά τό έμπόδιζαν νά πάρη πάλι τή θάλασσα. Έπειτα ήταν καί τόσο καλά χωμένο στην άμμο, πού θά χρειαζόταν πολύ μεγάλη δύναμη γιά νά τό ξεκουνήση. Έτσι άποτελεῖσε μία κατοικία, κάπως παράξενη βέβαια, άλλ' άσάλευτη καί σταθερή.

Φυσικά, ο ήλιος κι' ή βροχή θά διαμέλιζαν μιá μέρα τό πλοιο κι' οι μικροί ναυαγοί δέν θάχαν καταφύγιο. Άλλά ως νά γίνη αυτό, ίσως θά έδρισκαν καμιά πόλη, κανένα χωριό, ή έπιτέλους καμιά τρώγλη, καμιά σπηλιά, αν ή τύχη τούς είχε ρίξει σ' έρημόνησο.

Τό καλύτερο λοιπόν ήταν νά μένουν, νά εγκατασταθούν προσωρινά στο πλοιο. Κι' αυτό έγινε από τήν ίδια μέρα.

Μιά σκάλα από σχοινί δέθηκε στο δεξι πλευρό όπου τό πλοιο ήταν γυρμένο, κι' άπ' αυτή τά παιδιά μικρά καί μεγάλα, μπορούσαν νάνεδοκατεβαίνουν στο κατάρτι.

Ο Μόκος, πού σά μοῦσος είχε καί κάποιες γνώσεις μαγειρικής, βοηθούμενος κι' από τό Σέρβη, πού ήταν λιγάκι φαγάς, άνέλαβαν νά ετοιμάσουν τό φαγητό. Όλοι έφαγαν μέ πολλή δρεξη, καί μάλιστα ο Γέγκινς, ο Ίβερσον, ο Δόλης κι' ο Κοστάρ. Κι' έγιναν άρκετά εύθυμοι, έκτος από τόν Ζάκ, πού ένῶ στο σχολείο ήταν ο αρχηγός της εύθυμίας, τώρα καθόταν παράμερα σκεπτικός. Ήταν άνεξήγητη ή άλ-

λαγή αυτή στο χαρακτήρα του τρελό-παιδου κι' οι σύντροφοί του με απορία τόν ρωτούσαν τί έχει· αλλά ο Ζάκ δὲν τὸν ἔλεγε τίποτα.

Τέλος τὰ παιδιά, κατακουρασμένα, σκέφτηκαν καὶ γιὰ ὕπνο. Τὰ μικρὰ κατέβηκαν ἀμέσως στὶς καμπίνες τοῦ πλοίου· ὁ Γόρδων ὅμως, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Μπριάν θέλησαν νὰ γρυπνήσουν μετὰ σειρά των. Καὶ τὸ σκέφθηκαν καλὰ, γιατί ἴσως ἦταν κίνδυνος νὰ προσβληθοῦν τὴ νύχτα ἀπὸ θηρία ἢ ἀπὸ ἀκόμα πιὸ ἀγριούς ἰθαγενεῖς.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΑΣΤΟΧΗΜΕΝΗ ΕΥΧΗ

Ἀπλὰ χωρίσαμε μετὰ τὸν ἀδερφό μου. Ὁ χωρισμός μας δὲν ἦταν θαυματικός, μήτε εἶχε τίποτ' ἀπὸ τὰ περιστατικά πού σηματοδοτοῦν τέτοιες ὥρες. Ἦταν ἴσα-ἴσα ὁλοτέλετα πεζός.

Ἀπὸ βραδύς, ὁ λοῦστρος πῆγε στὸ σταθμὸ τὰ πράγματά του. Ἐκεῖνος ἦταν λίγο νευρικός καὶ δὲν μᾶς ἀκούσθησε.

Τὸ πρῶτ' ἦταν κιόλας ντυμένος, καθόταν στὸν καναπέ καὶ περίμενε νὰ φύγωμε. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, θυμῆθηκε πὼς εἶχαμε ξεχάσει στὸ σπῆτι τὴ φορτωτική καὶ τὸ κουτί τὸ βερνίκι γιὰ τὰ παπούτσια, καὶ γυρίσαμε πάλι γιὰ νὰ τὰ πάρωμε. Ἔτσι, κι' ὁ πρῶτος ἀποχαιρετισμός νοθεύτηκε.

Μέσ' στὸ βζγόκι, ἡ θέση τοῦ ἔτυχε νάναι ὄχι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ Σταθμοῦ, μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά· δὲν εἶχαμε νὰ ποῦμε τίποτα, ὥστόσο, γιὰ νὰ βλεπόμαστε λίγο ἀκόμα, πέρασα καὶ στάθηκα ἀντικρύ. Ἔτυχε ἀκόμα νάρθει σὲ λίγη ὥρα καὶ νὰ σταθῇ ἀνάμεσό μας μιά πελώρια ἀμαξοστοιχία ἀπὸ φορτηγά, καὶ ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὸ παράθυρό του σταμάτησε ἕνας τετράψηλος κύβος μαῦρο κάρβουνο. Πέντε σχεδὸν λεπτὰ πέρασαν ἔτσι.

Τὸ σήμαντρο χτύπησε καὶ τὸ δαγόνι τὸν συνεπῆρε χωρὶς ἀργοπορία μαζί του, μετὰ πολλὴν ἄλλον κόμα, βζγόγια, σιδερίκι, δέκα ὀργυιές πίσω, ἔλα μονομιᾶς, μονοκίμματα. Καὶ τότε, πίσω ἀπ' τὸ θαμπὸ γυαλὶ πού κοκκίνιζε τὸ ἀγρυπνησμένο πρόσωπό του, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς σωρούς τὸ κάρβουνο, μοῦ ἔστειλ' ἕναν ἀποχαιρετισμὸ μετὰ τὸ χέρι. Ἀπόρησα γιὰ τὸ σημάδι τοῦτο τῆς τρυφερότητας, καὶ στοχάστηκα γιὰ λίγο τὴ σημασία του, καθὼς τὸ τραῖνο τυλιγόταν σ' ἕνα ποτάμι μαῦρον καπνὸ ...

Γύρισα στὸ σπῆτι· τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἦσαν ἀκόμα ὀρθάνοιχα καὶ δὲν ἦταν τίποτος νὰ καθίσω πουθενά, ἀπ' τὴν ἀκαταστασία. Ἐνήμερωνε πνιγερή, καυτερὴ καλοκαιριὰτικὴ μέρα, κι'

οἱ ὥρες ἄχνες, σὰν καπνὸς ἀπὸ βρεμένο ἄχερο, τυραννοῦσαν τὴν ψυχὴ, καθὼς θάμπωναν τὶς ἀκρες τοῦ ὀρίζοντα. Ὡς τὴν ὥρα πού ἔφυγα γιὰ τὴ δουλειά μου, δὲν εἶπαμε τίποτα, δὲν ἦταν ἄλλως τε καὶ λόγος. Σιωπὴ ἢ μὴτέρα μου ἔκλαιγε στὸ μαγερεῖο. Καὶ στὴν αὐτὴ ἦταν ἡσυχία ἀκρα. Οἱ μαῦροι στοχασμοὶ ἀπολύθησαν πρὸ ὕστερα ...

Στο τραπέζι, ἡ μὴτέρα μου ἔλειπε, κι' ἔτρωγε σχεδὸν μονάχος, μέσα στὸ σπῆτι μας πού ἀδειάζε ὁλοένα. Τὰ παρθυρόφυλλα ἦταν κλειστά, μὰ ἔκανε στὴν τραπεζαρία ζέστη, σκληρὴ κι' ἐπίμονη ζέστη, καὶ τὸ μισόφωτο ἦταν ἀκόμα κουραστικὸ γιὰ τὰ μάτια.

Στὴν ἀκρινὴ πόρτα, ἀπ' τὴν αὐτὴ, πρόσβαλε ἄξαφνα μιά νεαρὴ γυναίκα μετὰ τὰ μὲτρα. Ἀνέδθηκε στὸ κατώφλι καὶ μοῦ ἔκανε νόημα πὼς θέλει νὰ μοῦ πεῖ. Παρατήρησα τὴν πετοσέτα, πέρασα στὴν ἄλλη κίμαρα καὶ τὴν ἐζύγωσα. Στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε μίαν ἀδειανὴ σακκούλα· στοχάστηκα πὼς θὰ ζήτοῦσε ψωμί.

Δὲ θέλω φωνή, οὔτε λεπτὰ, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ, παιδί μου, θέλω, ἂν ἔχετε, νὰ σᾶς ἐργασθῶ. Ἀχ, μαῦρη ἡ ὥρα καὶ σκοτεινὴ ... Ἐχῶ παλληκάρι ἄρρωστο, παλληκάρι χτικιασμένο, ἀγόρι μου, — κι' ἔδω χιμῆλῳσε τὰ μάτια, — λέω ἂν ἔχετε, νὰ μοῦ δώσετε κανένα ρούχο νὰ τοῦ φορέσω. Ἰδρῶνε, γυιόκα μου, ποτάμι ὁ Ἰδρωτας, καὶ ἔλα ἀπάνω του χαλῶνε.

Κάθησε χάμω στὸ πέτρινο κατώφλι. — Δυὸ ὥρες ἔκαμα δρόμο μετὰ τὰ πόδια. Ὡχ, ἀπόκαμα. Ἀπ' τὸ Ἰπποδρόμιο ἔρχομαι, ἔχει κίθωμα, νὰ σὲ χαρῶ. Ἡ λαλιὰ τῆς ἦταν ἀπλή, σχεδὸν ἀδιάφορη, σὰ διαδραματίζετο. Μὰ ξαφνικὰ ἔνας στεναγμὸς βαθούλωσε τὰ λόγια τῆς· κι' ἦταν σὰν νάνοιξε ὡς κάτω, κι' ἀναπάνηκε ἡ ἴδια τῆς ἡ ψυχὴ ...

Ἡ θειά μου, ἀπ' τὸ μαγερεῖο, καὶ εἶχε νοιώσει κι' ἄρχισε νὰ γκρινιάζει. Χτὲς κιόλας δώσαμε μιά παλιὰν ἀλλαξιὰ ρούχα σ' ἕναν φτωχὸ στὴ γειτονιά. γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μὲς στὸ ντουλάπι δὲν εἶχε τίποτα. Τὰ ράφια εἶχαν ἀραιώσει. Πᾶνε πιά, τίποτα δὲν ἔμενε, αὐτὰ ἦταν ἔλα ...

Στ' ἀλήθεια, κι' ἐγὼ πού ἔψαχνα, παραμερίζοντας τὶς φορεσιές, μόνο ἕνα μισοφθαρμένον σακκάκι τοῦ πατέρου μου εὑρίσκα, μὰ πού μποροῦσε νὰ φορεθῇ ἀκόμα γιὰ τὸ σπῆτι. Πῆρα δυὸ φορὲς τὰ ρούχα στὴ γραμμὴ, — δὲν ἦταν ἄλλο. Πὼς νὰ τῆς δώσω ἕνα τέτοιο ρούχο; — Πηγαίνοντο ἀναποφάσιστα, κι' ἀκούγα τὴ θειά μου νὰ λέει καὶ νὰ ξαναλέει πὼς, ἄμα γυρίσει ἡ μὴτέρα μου, θὰ μετὰλώσει.

Ξαναγύρισα στὴ γυναίκα.

— Κάθεσαι μακριά; τὴ ρωτῶ. Δὲν

μπορεῖς νὰ ξαναπεράσεις τὸ δρόμο, νάναι κι' ἡ μὴτέρα μου ἔδω, νὰ σοῦ βροῦμε κάτι, νὰ σοῦ δώσωμε;

Πικροχαμογέλασε.

— Ἀχ, δυὸ ὥρες ἔκανα, παιδί μου ... Ἀπ' τὸ Ἰπποδρόμιο ἔρχομαι, δὲ σοῦ λέω; Στὸ Φάληρο κάτω ... Πόρτες χτύπησα κὰν καὶ κὰν, δὲ βρέθηκε ψυχὴ νὰ σπλαχνιστεῖ ... Δὲν πειράζει, ἂς εἰστε καλὰ, πού ἔχετε τὴν καλὴ προαίρεση ...

Ἀκουμπώντας χάμω τὴν παλάμη, ἔκανε ν' ἀνασηκωθεί ἀπ' τὸ κατώφλι.

Τὸ δαχτυλίδι τῆς φάνηκε. Δυστυχισμένος γάμος, τρισυτυχισμένη γέννα, πού σπάρθηκαν τόσες συμφορές!

— Γιὰ στάσου! τῆς εἶπα. Καὶ ξαναγύρισα στὸ ντουλάπι: μετὰ ἀπόφαση.

Ἐφερα κι' ἔδωκα τὸ φαγωμένο ρούχο στὰ χέρια τῆς.

Τὸ πρόσωπό τῆς καταχλώμισε καὶ τὰ χεῖλιά τῆς ἐφρίξαν. Μετὰ τὰ κοκκαλιάρικα τὰ δαχτυλά τῆς ἔπιασε τὸ δικό μου χέρι.

— Ἐγὼ θέλω, τῆς εἶπα ἐρμηνευτικά, γιὰ ἕναν ξενιτεμένο νὰ μᾶς εὐχηθεῖς. Νὰ κάνει καλὸ ταξίδι κι' ἐκεῖ πού πάει νάναι καλὰ.

Μὰ ἐκείνη, τρέμοντας σύγκορμη, καὶ σφίγγοντας τὴν ἀπαλάμη μου, μετὰ τὰ ματόφυλλα κατεδασμένα κάτω, εἶχε ἀλλοτὸ τὸ νοῦ τῆς.

— Ἀξαφνικὸ καλὸ νὰ ἴδεις, γυιόκα μου χρυσά! Ἀξαφνικὰ μετὰ δρόσοις, κι' ἄξαφνα νὰ σ' εὐφράνει ὁ Θεός. Ὅπως ἀλάφρωσε τὴν καρδιά μου τὴ χαροκαμένη, ἔτσι κι' ὁ Ἰησοῦς Χριστός νὰ σοῦ τὸ δώσει, νὰ χαρεῖται τὰ χρυσά σου νεῖδα καὶ νὰ σὲ χαίρεται ἡ μανούλα σου ...

Ἐννοίωσα, ἀλήθεια, σὰν ἕνα ξένο θέλημα νὰ μοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ, καὶ τὸν ἑαυτό μου ἔτοιμο νὰ τὸν συνεπάρει ἡ δύναμη ἡ ξένη, πού κατέβαινε μέσα μου ἀπ' τ' αὐτιά μου, κι' ἔμπαινε ἀπ' τὰ κρύα μου δαχτυλά. Μὰ δὲν πρόφτασα, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν κἀνω δικιά μου ἐκείνη τὴν πνοή, πού μ' ἀγγίξε γιὰ λίγο κι' ὕστερα ἔφυγε μακριά, πᾶνω ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, σὰν ἀπὸ κλειστή καμπύλη πού ἀποδιώχνει κάθε τι.

Γιὰ τὸ δισταγμός, ἡ εὐθύνη μοῦ εἶχαν κιόλας κερδίσει τὴν ψυχὴ ... Ἡ θειά μου μουρμούριζε πρὸ πολλοῦ ἀπ' τὴ θέση τῆς ... Κάτι σὰ μεταμέλεια, σὰν τύψη, σὰν κακὴ πράξη, ἔννοιωσα μετὰ τὸν ἑαυτό μου, κι' ἡ μικρόχαρη ζωὴ μοιράστηκε τὴ δειλισμένη μου συνείδηση ... Τὸ θάμμα ἔγινε ψέμμα, — κι' ἡ ὑπερούσια ἡ εὐχὴ ἔγινε μιά μάταια ἡχώ. Τὴν ἔχασα γιὰ πάντα, τελείωσε.

Παρατήρησα τὸ χέρι τῆς γυναίκας εὐγενικά, καὶ ξαναγύρισα στὸ φαγητό μου. Κ' ἤμουν πρὸ ἀνόρεχτος, πρὸ ἀδειανός, καὶ πρὸ πικραμένος ἀπὸ πρῶτα.

ΤΕΛΟΣ ἌΓΡΑΞ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΒΡΑΧΑΚΙΑ

Ὡ μικρὰ βραχάκια, μυριοκαλισμένα ἀπὸ τὴν τεχνίτρα θάλασσα-κυρά, ὁ μικρὰ βραχάκια, πολυαγαπημένα ἀπὸ τὴν κυρά σας κι' ἀπὸ τὰ παιδιά.

Πάντα τὰ φιλιὰ τῆς, τὰ καϊδέματά τῆς περισσὰ τὰ ἔχετε, κι' ἂν ποτε θυμῶνε καὶ σὰς στεφανῶνε, σεῖς δὲν τὴν προσέχετε!

Ὡ μικρὰ βραχάκια, μικροπαλατάκια τῶν τρελλῶν κοβιδῶν, τῶν μικρῶν χαριδῶν καὶ τῶν πεταλιδῶν καὶ τῶν καβουριδῶν ...

Πάντ' ἀγαπημένα, πάντ' ἀδελφωμένα, στὰ καϊδέματά τῆς, καὶ τὰ ἔρμα βρόδνα εἰς τὰ παραμύθια καὶ τὰ μυστικά τῆς...

(Ὁρμος Βάρης, Αὐγουστὸς 1926)

Ἀγγελὸς Ἐλπίδας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Περάσαμε ὥραια ὅταν εἶχαμε πᾶνι στὸν Σταυροῦ τὸ πανηγύρι. Περάσαμε ἀπὸ πολλὰ ὥραια μέρη κείνη τὴν ἡμέρα! Κάτω ἀπὸ δέντρο πού δὲν σάφιναν νὰ δῆς τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ μονοπάτια πού σκεπάζοντο ἀπὸ χόρτα, σέκαναν νὰ τὰ χάνεις καὶ νὰ μὴ ξέρεις πού νὰ πατήσης, κι' ἀπὸ βρύσες πού κάθε τόσο τρέχανε στὰ πόδια σου. Καὶ φτάσαμε σὲ μιά μεριά πού ἡ ὁμορφιά τῆς σέκανε νὰ τὰ χάνεις. Ἦταν καὶ συννεφιασμένος κείνη τὴν μέρα ὁ οὐρανός. Πάρα-κάτω, σὲ ἄλλα χωριά χαμηλότερα, βλέπαμε ἥλιο, ἀλλὰ καὶ πᾶνω πού εἴμαστε ἔμεις, δὲν μποροῦσε νάταν ἄλλιος.

Γιὰ τὴν ἡμέρα τὸ ψηλότερο χωριὸ τῆς περιφέρειας, τὸ χωριὸ πού κυβοῦσε σὲ ὁλόκληρες γενιές τὰ γύρω χωριά, τὰ πᾶνω καὶ τὰ κάτω. Μιά χαράδρα βαθιὰ ἀρχιζε ἀπὸ ψηλὰ στὴν κορυφὴ πού θάταν ὡς ἑπτακόσια μέτρα πᾶνω κάτω, καὶ κατέβαινε βρῆνοντας ἀπὸ ὁμορφιά ὡς τὴ ρεματιά, κι' ἀπὸ κεί προχωροῦσε ὡς τὴ θάλασσα. Κι' ἔμεις βρισκόμαστε τώρα σὲ μιά μεριά λίγο πρὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴ, πού φαίνονταν πολὺ ἄγρια, κι' ὅπου πραγματικὰ καὶ δέντρα ὀργιάζαν, καὶ τὰ νερά πού κυλοῦσαν στὰ πόδια σου σὲ κᾶναν νὰ τὰ σηκώνεις ὅλη τὴν ὥρα, γιατί νόμιζες πὼς βλοκάσουν σὲ βάλλο. Ἀφάνες πελώριες, κι' ἀπάνω σὲ μιά σκαρφαλώνει παιγνιδίζοντας μιά νέα κληματαριά. Καστανιές χιλιόχορνες, κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα μιά λεύκα, μιά λεύκα φουντωτὴ, πεταχτή, καμαρωτὴ σὰ νυφούλα, ἔκα-

νε ἀντίθεση μετὰ τὰλλα πού φαίνονταν τόσο παλιά.

Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς, ἂν ἔσκυβες βαθειά μέσ' στὴ ρεματιά καὶ κοιτάζες, θάβλεπες ὅτι ἡ λεύκα αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ πού ἔμπρεπε νάτανε, ἡ συνομιλικὴ μετὰ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀλλὰ ἕνα παρακλάδι τῆς, ἕνα κλωνί π' ὅτερεψε τόσο καὶ μοιαζε μετὰ δέντρο· γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τόσο χαρωπὴ, γιατί ἦτανε καινούργια.

Μυρτιάς καὶ θάμνοι, πλατάνια καὶ κισσοὶ καὶ ὅλα, ὅλα τὰ χορτάρια, ὅλες οἱ πρασινάδες πού ζοῦνε στὸ νερό, ἦταν ἐκεῖ δὰ μαζεμένα, καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε ἀπὸ κάτω τους βιαστικὸ καὶ τᾶκανε νὰ πέρνουν ζωὴ. Ἀλλὰ μόνο ἐκεῖ ἦταν ἔτσι ὥραια. Γιατί μόλις περνοῦσες, ἀρχίζε ἕνα βουνό, ἀπότομο, ξερακιανό, πού ὑψωνόταν σὺν τῆχος κι' ἐκρυβε τὴν ὁμορφιά αὐτήνε.

Ἀλλὰ τὸ ὁμορφότερο δὲν ἦταν αὐτό. Τὸ πρὸ ὥραιο ἦταν τὰ ρημαγμένα σπῆτια πού βρίσκονταν ἐκεῖ, ἡ παλιά αὐτὴ ζωὴ πού πέρασε καὶ πάει, τὰ σπῆτια τὰ γεμάτα μυστήριον, πού οἱ τοῖχοι των σοῦ μιλοῦσαν γιὰ ζωὲς πού ζήσανε ἐκεῖ, γιὰ νιάτα χαρωπὰ καὶ τρομαγμένα, γιὰ γηραιὰ ἀπογοητευμένα ἀπ' τὴν ἐλπίδα τῆς λευτεριάς. Γιατί ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα πού σήμερα πιά δὲν ὑπάρχουν, κρύφτηκαν γενιές ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κατακτητῆ καὶ τοῦ περνατῆ. Γιατί ἐκεῖ πού τοὺς ἔκρυψε τὸ ἀπότομο βουνὸ κι' ἡ χαράδρα, πού τοὺς ἔκρυψε τὸ κρύο κι' ἡ παγωνιά, πού τοὺς φύλαγε ὁ λιγιστός ἥλιος πού βλέπανε, ἐκεῖ πού δὲν περιμένε κανεὶς νὰ ζοῦνε ἄνθρωποι, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα κρυμμένοι σὰν τὰ πουλιά, ἐκεῖ λαχταροῖσε μιά ζωὴ. Ἐδῶ νά, λέει, ἦταν μύλος τότε, κι' ἐκείνη ἡ ἐκκλησοῦλα πού σήμερα πρῆτει νὰ σκίψη; δυὸ φορὲς γιὰ νὰ μπῆς μέσα, ἐκείνη ἡ ἐκκλησοῦλα ἦταν ὁ βωμὸς τῶσαν καὶ τῶσαν ψυχῶν.

Τὰ σπῆτια αὐτὰ μετὰ τὰ μικρὰ παράθυρα καὶ τὰ χαμηλὰ ταβάνια, πού σήμερα μόνο μελαγχολία καὶ σκέψη σκορπᾶνε, τότε στέγαζαν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα οὐδ' ὁμαδικὰ μαζεμένοι.

Δὲν φαίνονται πολλὰ, πέντε-ἕξι. τόσα θὰ ἦσαν καὶ τότε, ἀλλὰ φύλαγαν μιά ζωὴ πού χύθηκε ἀργότερα ἀκάθεκτ' ἐντὶ τῶσαν καὶ τὰ κάτω χωριά.

Κι' οἱ ἄνθρωποι πού πέρασαν αὐτὴ τὴ ζωὴ πού ἐνοιῶσαν τὴ λαχάρα τῆς λευτεριάς, μὰ πού δὲν τὴν ἀπόλαυσαν, δὲν ζοῦνε πιά, οὔτε τὰ δέντρα πού τοὺς ἔκρυψαν δὲν ὑπάρχουν τώρα. Μόνο τὰ σπῆτια τους τὰ ρημαγμένα, πού τὸ καθένα σοῦ λέει φωναχτὰ τὴν ἱστορία του, στέκουν ἀκόμα ὀρθὰ, γεμάτα μυστήριον καὶ πλῆξη, καὶ μοιάζουν σὰν φωλιές ἔρημες πού τὰ πουλιά τους πέταξαν καὶ

πᾶνε. Ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν δέντρων πετιοῦνται νέα παρακλάδια πού φουντώνουν καὶ θεριέβουν, ἐκεῖ στὴν ἴδια τὴ μεριά· ἀλλὰ τὰ παρακλάδια τῶν ψυχῶν πού ζήσανε σιμὰ τους δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ. Φύγανε, ζήτησαν ἄλλοῦ ἀστυλο κι' ἄφησαν τὰ ρημαγμένα αὐτὰ μέσ' στὰ καινούργια καὶ τὰ παλιά δέντρα, μέσ' στὸ αἰῶνον νερό, σὰν τρανὴ ὑπόδειξη, σὰν ζωηρὴ ζωγραφιά, νὰ μαρτυρᾶνε στὸ διαβάτη τὴ σκέψη μῆς μαρτυρίας, μῆς παλιάς, ἄλλοτινῆς ζωῆς.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Σπῆτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ κι' ἀπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε πού ἤμουνα παιδάκι!

Μὰ τώρα φέρνω μετὰ τὸ νοῦ μου τὶς παιδικὲς κι' ἀξέχαστες χαρὲς καὶ τὶς συγκρίνω μετὰ τὶς τώρα καὶ βλέπω τὶς παλιέπραγματικές. Θυμᾶμαι κάποιο δειλινὸ πού ἔπαιζα μετὰ τὰλλα τὰ παιδάκια παίζαμε μετὰ φωνῆς τὸ γεωργὸ καὶ μετὰ τὴ λίσπη χιτίζαμε φουρνάκια.

Σπῆτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ κι' ἀπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε πού ἤμουνα παιδάκι!

Τὸν-Μονάχη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Οἱ γειτόνισσες, καθισμένες στὶς καρέκλες, στὸ πεζοδρόμιον, κουβεντιάουν. Ἐδῶ εἶναι ἡ κυρία Μαγδαληνὴ, ἡ μαμὰ τῆς Ἀννας, ἡ κυρά - Δευιὸ, ἡ γιγιά τῆς ὀρφανῆς Κικίης, ἡ νόστιμη Χρυσούλα, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς Φωφῆς.

Δυὸ μαρουδάκια παχουλὰ καὶ κόκκινα καθόνται σὲ δυὸ μικρὰ μαξιλαράκια. Εἶναι ντυμένα μετὰ τὰ καλά τους καὶ τὸ ἕνα κοιτάει τὸ ἄλλο μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτό.

— Ἐχῶ καὶ νιαντέλα, ἐσὺ ἔχεις; — Ἐμένα τὰ παπὰ μου εἶναι λουτίνα, ἐσένα ζὲν εἶναι! — Ἐχῶ καὶ κοδλά! — Νά κι' ἐξῶ, ἔχω.

Πρὸ πέρα μιά παρὰ ἀπὸ πεντέξ' ἀγόρια, ντυμένα κι' αὐτὰ μετὰ κυριακάτικα, παίζει βόλους: — Μπρός, παίξε!

— Καλέ τί μᾶς λές; δική σου σειρά εἶναι!

— Τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά; τώρα δὲν ἔπαιξα;

Κι' εἰς ἐξακολουθοῦν τὸ παιγνίδι τους, πότε μιλῶντας, πότε ἀγοπημένα. Πού καὶ πού ἀκούεται ἡ φωνὴ κάποιος μητέρας:

— Τίκα! Καλέ, μετὰ τὸ καλὸ σου παντελόνι κυλιέσαι μέσ' στὰ χώματα; Ὅτι τοὺς πετάξω πιά αὐτοὺς τοὺς βόλους!

Σ' ἕνα πεζουλάκι καθόνται δυὸ κορίτσια καμμιὰ δεκαριά χρονῶν· τὸ ἕνα φορεῖ ἕνα ὀξὺ κτυπητὸ φυντάνι, τὸ ἄλλο ἕνα κίτρινο. Τὸ πεζουλάκι τόχουν στολισμένο μετὰ

διάφορα χρωματιστὰ γυαλάκια, κομμάτια σπασμένων πιάτων. Στὰ γόνατά τους εἶναι ἑσπλωμένη μιά μεγάλη καλοντυμένη κούκλα. Ἐξαφνὰ ἀκούεται μιά φωνή:

— Μὰ δὲν ἀφίνετε πιά τις κούκλες, νὰ πηδήξωμε λίγο σχολινάκι;

Τοποθετοῦν τὴν κούκλα μετὰ προσοχὴ στὸ πεζουλάκι καὶ ἐνώνονται μετὰ μιά ζουρλοπαρέα. — Ἐνα, δύο, τρία. Μπρός, μπαίνω! Ἐλα καὶ σύ, Κικί! Χόπ, χόπ, πρὸ γλήγορα, πρὸ γλήγορα! Καὶ τὸ σχολινάκι γυρίζει κτυπώντας εὐθυμὰ τὸ χῶμα καὶ σχηματίζοντας μιά μεγάλη καμάρα, πού μέσα τῆς πηδαῖ ἕνα ὁλόκληρο κοριτσόμνι μετὰ γέλια καὶ ξεφωνιτά. Καὶ ὕστερα κουρασμένες καθόνται νὰ ξεκουραστοῦνε. Κατὰ τὶς 7 ἀκούει τὴ συνηθισμένη φωνὴ τοῦ στραγαλιτῆ. — Στραγάλια παστοτέμπο! καὶ τρέχουν νὰ γεμίσουν τὶς τσέτες τους μετὰ τὸ κυριακάτικόν τους «ἐπίδομα». Ὅσο βραδιάζει ἀφίνουν τὰ παιγνίδια κι' ἀρχίζουν τὰ παραμύθια, καθισμένες μετὰ τὴ σειρά τὸ πεζοδρόμιον.

Τότε τοὺς διακόπτει μιά φωνή: — Ἐλάτε, παιδιά, ἦρθ' ὁ μπαμπάς!

Καληνυχτίζονται καὶ μπαίνουν στὰ σπῆτια κουρασμένες, μετὰ τὴν ἐντύπωση ἀκόμη τῶν παραμυθίων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν περίπατο, ἕνας κύριος χαίρετ' ὁν πατέρα τοῦ Τοῦτο.

Κι' ὁ Τοῦτος: — Γιατί, μπαμπά, αὐτὸς ὁ κύριος μᾶς ἔδειξε τὸ καπέλλο του; Νὰ τὸ ἴδοιμε πού εἶναι καινούργιο;

Μίμης Πρώμος

Στὸ Σχολεῖο. — Εἶναι δικίον, κύριε καθηγητά, νὰ τιμωρηθῇ κανεὶς γιὰ πρᾶγμα πού δὲν ἔκαμε;

— Ὁχι βέβαια.

— Τότε νὰ μὴν τιμωρηθῶ κι' ἐγὼ πού δὲν ἔκαμα τὸ θέμα μου.

Φραγκίσκος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις ἐισηλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος τῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Φεβρουαρίου 1928.

ΠΑΙΔΙΑ μου, σήμερα δὲν ἔχει Ἀλληλογραφία. Καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω γιὰ τὴν: Ἀρκετὲς ἐβδομάδες τώρα δὲν βγαίνω στὴν ἡμέρα μου καί, μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουμε, κι' ἐγὼ κι' οἱ συνεργάται μου κι' οἱ τυπογράφοι, δὲν κατορθώνουμε νὰ μπούμε σὲ τάξη. Κι' αἰτία ἡ Ἀλληλογραφία, ποὺ θέλει πάντῃ πολὺν καιρὸ καὶ γιὰ νὰ γραφῇ καὶ γιὰ νὰ τυπωθῇ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν κάμω Ἀλληλογραφία γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, γιὰ νὰ μπορέσω μιὰ φορὰ νὰ τυπωθῇ Σάββατο. Βέβαια κι' αὐτὸ θάργηση κάπως. Τὸ ἄλλο ὅμως θὰ τυπωθῇ Παρασκευὴ, τὸ ἄλλο Πέμπτη κι' ἐσὶ γινόμενα πάλι ἐνήμεροι. (Γιατὶ γιὰ νὰ λαβαίνετε τὸ φύλλο Σάββατο, πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμο ἀπὸ τὴν Πέμπτη.) Καὶ τώρα ποὺ ξέρετε τὴν αἰτία, δὲν πιστεύω νὰ δυσχερασθῆτε, ἐσὶ μοῦ γράφατε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, ποὺ δὲν θὰ λήξετε ἀπάντησι. Θὰ λάβετε δὲταν μοῦ ξαναγράψετε...

Θὰ εὐχαριστήσω μόνον ἐκείνους ποὺ ξεσπάθωσαν καὶ ποὺ αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα εἶναι οἱ ἐξῆς: Σοφία Θ. Μπαμίχα, Σύλλογος «Διαπλαστική Ἀμυνα», Σουσουράδα, Ἀμρ. Κοπανίτσας, Ναυαρχος Κανάρας, Πάνδρος, Μηνᾶς Γ. Δημάκης, Εὐθυμία Καμπάλιου, Νεῆνις τοῦ Ἰονίου, Γλυκομήλη, Σύλλογος «Βολιώτικη Τρελοπαρέα», Ἀνδρ. Γρ. Οἰκονόμου, Νανάκης Γ. Δαράτος, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ἀπόστολος Ἀποστόλου, Ρετσίνα. — Εὐς σὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ. Κι' ἐλπίζω στὸ ἐρχόμενο νὰ ἔχω νὰ εὐχαριστήσω περισσότερα.

Ῥωαίς Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Κασσιόπη, Θέσις, Κόρη τοῦ Βουνου, Κολοκυθόσπορος, Διλιάννα, Εὐα, Φῶτος Δάμψης, Ἐξυπη Γατούλα, Σπύρος, Ἐνδοξο Σούλι, Κόπανος, Ἀφριμένο Κύμα, Πέτρος Ρισσαί, Σερόβηχας, Ἀντισμένη Δεμονιά, Ἀρχαία Ἑλλάς, Ἀέρινος, Σεραναπάλος, Κάμεν Σόλβα καὶ Γυφτοπούλα. — Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ δὲ ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λόρδος Ἐρλινκτον, ἄ. (ΤΚ). Κόρη τοῦ Βουνου, κ. (ΜΠ). Κλειδί τοῦ Παραδείσου, κ. (ΝΒ). Κόπανος, κ. (ΨΩ). Ἀστερίσκος, ἄ. (ΒΤ). Θαλασσινὸς Ζογράφος, ἄ. (ΒΤ). Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, ἄ. (ΓΚ). Δόνιφαν, ἄ. (Champion). Αἰγυ-

πιακὸς Ἀστὴρ, κ. (ΝΡ). Δεάνδρος, ἄ. (ΔΖ). Ἐγὼ, ἄ. (ΝΔ). Μικρὸς Γυμνασιόπαις, ἄ. (ΝΔ). Ἡβη, κ. (ΖΚ). Ζακελίνα, κ. (ΧΣ). Βίξεν, κ. (ΙΣ). Δινέττα, κ. (ΧΤ). Ἀνατολίτισσα, κ. (ΜΓ). Διαβολάκος, κ. (ΕΖ). Τιτίκα, ἄ. (Ἀθλιοι). Γαβριᾶς, κ. (Ἀθλιοι). Ἰαβέρης, ἄ. (Ἀθλιοι). Ἀζέλιμα, ἄ. (Ἀθλιοι). Γιάννης Ἀγιάννης, κ. (Ἀθλιοι). Φαντίνα, ἄ. (Ἀθλιοι). Ἐπονίνη, ἄ. (Ἀθλιοι). Θεοναδιέρος, κ. (Ἀθλιοι). Μύρτος, ἄ. (ΟΒ). Ἀνθούλα, κ. (Ξ);). Ἀντισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΕΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀέρινος, ἄ. Χλόη, κ. Μασκωτίτσα, κ. Ἀρχιτεμπέλης, ἄ. Διλιάννα, κ. Ἰδιότροπο Γατάκι, κ. Ρόδον τὸ Ἀμύραντον, ἄ. Ἀγνή Ψυχούλα, κ. Ταξιδιάρικο Κύμα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Προσκοπικῆς (βραβεῖον ἔστειλα) Μελαχροινούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ Ὀδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης (ἔλαβα ἐξόρληση κι' εὐχαριστῶ) Ἀλεξανδρινὸ Διαπλαστικόπουλο (πολὺ νόστιμο τὸ γραμματάκι σου σ' ἐπίστωσα μὲ 50 δραχμὲς εὐχαριστῶ) Δεάνδρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Διον. Ν. Καρατζίη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θαλασσοταραχὴν (συμπλήρωμα ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κινεζάκι, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Κοσμᾶν Γεροθανάση, Καίριαν, Γαλαξίαν κτλ. κτλ.

Ἀρχιτεμπέλη, Ἀδωνιν, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι (ἔστειλα). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου, θάπαντῶ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ἀπριλίου

146. Δεξιόγραφος
Σὲ πρόθεσις ἕνα ἄρθρο
Ἀπλούστατα κολλῶ
Καὶ στὴν κοινὴν μας γλῶσσα
Σὲ ἀποχαιρετῶ.

Τσέκυ-Κούγκαν
147. Συλλαβόγραφος
Τὸ πρῶτο βεβαιώνει
Τὸ δεύτερο φωτίζει,
Κι' ὁποῖος τὰ δυὸ ἐνώνει,
Τὸν οὐρανὸν... μαυρίζει.

Συρανὸ
148. Ἀνίγμα
Τὸ θηλυκὸ μου ὠρα θελκτικὴ
Τροφὴ τὸ οὐδέτερό μου θρησκευτικὴ.
Ρεδοδάφνη

149. Ἐσχάρα
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζοντίως ἄνω, Σειρήν' κά-
τω, ἀρχαῖος Θρόν' μουσικός. Κα-
θέτως, ἀριστερὰ, τροφὴ' δεξιὰ,
πρόθεσις' εἰς τὸ μέσον, πόλις τῆς
Τουρκίας.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνου
150. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Ἀρχ. συγγραφεὺς
2 1 4 6 8 = Εἶδος πλοίου
3 6 1 2 8 = Ὅργανον

4 2 7 5 4 1 2 8 = Ζῶον
5 6 7 2 8 = Ἀρχ. θεός
6 1 3 8 = Ἰσορ. ποταμὸς
7 5 4 6 5 6 = Πόλις
8 5 4 5 7 2 8 = Νῆσος
Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

151. Ἀκροστιχίς
Τάχικα τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον
μυθιστοριογράφον:

1, Φιλέλλην ποιητής· 2, Θεός
καὶ πλανήτης· 3, Γυνὴ τῆς Π.
Γραφῆς· 4, Ποταμὸς τῆς Αἰγύ-
πτου.

Κρητικέπουλο
152. Φωνηεντόλιπον
οβ - ξλν - δλ - ν - μ - σ - λπ
Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

153. Γεῖφος
πα, πα, πα,
πανὶ
Δὸν Κιχῶτος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
154-158. Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez sans anagramme cinq
autres mots:

ciel, âne, ville, sot, terre.
Θαλασσοταραχὴ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

686. Πρωσία (πρό, Σία). —
687. Ἡμερολόγιο (ἡμερο, λόγιο).
— 688. Σμύρνα-Σμύρνη. — 689.
Θεά - θεά. (1, ἄΚων... 2,
690. Κ ΚΑΙ ΚΑΙ... 3, Ε-
ΚΑΙ ΣΠ' Ἀνθρῶπος· 4,
ΕΣΤΙΑ ΠΥΡΑΙΣκε...
ΠΥΡΑΙΣ 5, ΚΑΚΑ ΤΑ...)
— 691. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (ροή, Ἀ-
ρεῖος, κλεις. λῆρος, Εἶρα, Ἰλιάς,
ὄρκος, Σεῖριος). — 692-696. Διὰ
τοῦ Ρ: σκόρος, ρεῖμα, ἀκρίς,
κρίσις, ροιά. — 697. ΤΗΝΟΣ-
ΡΟΔΟΣ (τόρος, ἩΘCποιός, Νω-
δός, ὉρΟφή, ΣίΣυφος). — 698.
Ἀκόμα νὰ με λύσης; (α κόμμα,
ν, ἀμελ' εἰς εἰς; — 699. Berge-
Gerbe. — 700. Par C: cour, cire,
côte, race, vice.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε πα-
ραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ
ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται
καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἢ
αὐτὲς ποὺ σ' ἐπέλογον τὸ φύλ-
λο κάθε ἐβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπὸ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ ἑ-
λξ, μὲ παχέα ἀποστολὴν λεπτὰ 70
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Η Διλιάννα ἀλλάζει τετραδιάκια μόνον
μεγάλαια παιδιὰ. Δίσις: Βαρσούχα, Δε-
φναῖς Ἡρακλίου.

ΚΗ' — 169/

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλαστικό
χαίρετ' ὅλους-ες κι' ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά μὲ διεύθυνση: Στρατὴ Μπεγέ
Μυτιλήνη.

ΚΗ' — 170/

ΡΟΔΟΣ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΚΗ' — 171/

Διαπλαστικόπουλο, ἕνα ψήφο
στὴν ΑΓΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ

ΚΗ' — 172/

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλά-
σεως χαίρετ' ὅλους. Κολοκυθόσπο-
ρε, Ἀριστοκράτισσα, Μπεσμ, Ἡλιε-
βγαλτὴ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια
Στεῖλις: Γίωργον Παπουτάνην, Μαροῦ-
σι, διὰ Σερόβηχας.

ΚΗ' — 173/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
Ἐμὰς ἐπιτραπὴ νὰ ἐρωτήσωμεν τὸ
Γόρδιον Δεσμὸν γιὰτὶ, καὶ ἀπὸ πε-
ρὸν ὁρμήνους, γράφει αὐτὲς τίς ἀνοήσις.

ΚΗ' — 174/

Διαπλαστικόπουλο, ψηφίστε τὸ ΜΑΓΙ-
ΚΟ ΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΕΛΟ. Μα-
ρωμένη Βασιλιά, Κολοκυθόσπορε
ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά: Δίσις: (ΚΗ' —
175/

ΟΛΟΚΥΒΩΣΤΕΡΕ, σὲ διάτασσω: ἔφε-
ψαχον τὸν Διαπλαστικόμην, μὴ προ-
δῶ εἰς ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας δὲν θέλει
ΠΑΙΔΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟΣ

ΚΗ' — 176/

ΕΞΕΛΟΓΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίῳ ἀφιερῶμεν εἰς τοὺς νέους
οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθῶν ἐν ἑσ-
περίῃ τῶν ἀνάγκη τὸ νὰ ἐκτελέσῃ
ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δραχ. 10
(Ταχυδρ. τέλη ἔστω, δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2.)
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περι-
πτερά, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΛΛΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΚΗ' — 177/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
ἔχοντες ὅπ' ὄφιν μας τὴν ὑπόθεσιν μας
λέγομεν: Ἀφῆρα-Μίς Παρρά.

ΚΗ' — 178/

Χαίρει Ἑλβετίας = Α. Μαυρομμάτη
Βασιλίσσα στίς Παπαρούνας = Μ. Βου-
γιουκλάκη, Μερκία καὶ Μικρὴ Ἀρτίστα =
Ἀδελφαὶ Παρασκευᾶ, Ἰδανισμός = Α. Κα-
ράλη.

ΚΗ' — 179/

Ταναγραῖα, τί γίνεσαι; γιὰτὶ ἐπα-
σας ἀλληλογραφίαν; ... μὲ ἔχασες ...
Συγχαρητήρια!!! Κιλίες ὁλόθερμες εὐ-
χὲς σὰ γενεθλίᾳ σου.

Διηγορίνα, εὐχαρίστας προσφωρὶνὰς
μέσον Διαπλάσεως. — Θαλασσοταραχὴ

ΚΗ' — 180/

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.